

Z A K O N

O POTVRĐIVANJU KONVENCIJE SAVETA EVROPE O SPREČAVANJU TERORIZMA

Član 1.

Potvrđuje se Konvencija Saveta Evrope o sprečavanju terorizma, sačinjena 16. maja 2005. godine u Varšavi, u originalu na engleskom i francuskom jeziku.

Član 2.

Tekst Konvencije u originalu na engleskom jeziku i u prevodu na srpski jezik glasi:

"COUNCIL OF EUROPE CONVENTION ON THE PREVENTION OF TERRORISM

Warsaw, 16.V.2005.

The member States of the Council of Europe and the other Signatories hereto,

Considering that the aim of the Council of Europe is to achieve greater unity between its members;

Recognising the value of reinforcing co-operation with the other Parties to this Convention;

Wishing to take effective measures to prevent terrorism and to counter, in particular, public provocation to commit terrorist offences and recruitment and training for terrorism;

Aware of the grave concern caused by the increase in terrorist offences and the growing terrorist threat;

Aware of the precarious situation faced by those who suffer from terrorism, and in this connection reaffirming their profound solidarity with the victims of terrorism and their families;

Recognising that terrorist offences and the offences set forth in this Convention, by whoever perpetrated, are under no circumstances justifiable by considerations of a political, philosophical, ideological, racial, ethnic, religious or other similar nature, and recalling the obligation of all Parties to prevent such offences and, if not prevented, to prosecute and ensure that they are punishable by penalties which take into account their grave nature;

Recalling the need to strengthen the fight against terrorism and reaffirming that all measures taken to prevent or suppress terrorist offences have to respect the rule of law and democratic values, human rights and fundamental freedoms as well as other provisions of international law, including, where applicable, international humanitarian law;

Recognising that this Convention is not intended to affect established principles relating to freedom of expression and freedom of association;

Recalling that acts of terrorism have the purpose by their nature or context to seriously intimidate a population or unduly compel a government or an international organisation to perform or abstain from performing any act or seriously destabilise or

destroy the fundamental political, constitutional, economic or social structures of a country or an international organisation;

Have agreed as follows:

Article 1 – Terminology

1 For the purposes of this Convention, "terrorist offence" means any of the offences within the scope of and as defined in one of the treaties listed in the Appendix.

2 On depositing its instrument of ratification, acceptance, approval or accession, a State or the European Community which is not a party to a treaty listed in the Appendix may declare that, in the application of this Convention to the Party concerned, that treaty shall be deemed not to be included in the Appendix. This declaration shall cease to have effect as soon as the treaty enters into force for the Party having made such a declaration, which shall notify the Secretary General of the Council of Europe of this entry into force.

Article 2 – Purpose

The purpose of the present Convention is to enhance the efforts of Parties in preventing terrorism and its negative effects on the full enjoyment of human rights, in particular the right to life, both by measures to be taken at national level and through international co-operation, with due regard to the existing applicable multilateral or bilateral treaties or agreements between the Parties.

Article 3 – National prevention policies

1 Each Party shall take appropriate measures, particularly in the field of training of law enforcement authorities and other bodies, and in the fields of education, culture, information, media and public awareness raising, with a view to preventing terrorist offences and their negative effects while respecting human rights obligations as set forth in, where applicable to that Party, the Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms, the International Covenant on Civil and Political Rights, and other obligations under international law.

2 Each Party shall take such measures as may be necessary to improve and develop the co-operation among national authorities with a view to preventing terrorist offences and their negative effects by, *inter alia*:

- a exchanging information;
- b improving the physical protection of persons and facilities;
- c enhancing training and coordination plans for civil emergencies.

3 Each Party shall promote tolerance by encouraging inter-religious and cross-cultural dialogue involving, where appropriate, non-governmental organisations and other elements of civil society with a view to preventing tensions that might contribute to the commission of terrorist offences.

4 Each Party shall endeavour to promote public awareness regarding the existence, causes and gravity of and the threat posed by terrorist offences and the offences set forth in this Convention and consider encouraging the public to provide factual, specific help to its competent authorities that may contribute to preventing terrorist offences and offences set forth in this Convention.

Article 4 – International co-operation on prevention

Parties shall, as appropriate and with due regard to their capabilities, assist and support each other with a view to enhancing their capacity to prevent the commission of terrorist offences, including through exchange of information and best practices, as well as through training and other joint efforts of a preventive character.

Article 5 – Public provocation to commit a terrorist offence

1 For the purposes of this Convention, "public provocation to commit a terrorist offence" means the distribution, or otherwise making available, of a message to the public, with the intent to incite the commission of a terrorist offence, where such conduct, whether or not directly advocating terrorist offences, causes a danger that one or more such offences may be committed.

2 Each Party shall adopt such measures as may be necessary to establish public provocation to commit a terrorist offence, as defined in paragraph 1, when committed unlawfully and intentionally, as a criminal offence under its domestic law.

Article 6 – Recruitment for terrorism

1 For the purposes of this Convention, "recruitment for terrorism" means to solicit another person to commit or participate in the commission of a terrorist offence, or to join an association or group, for the purpose of contributing to the commission of one or more terrorist offences by the association or the group.

2 Each Party shall adopt such measures as may be necessary to establish recruitment for terrorism, as defined in paragraph 1, when committed unlawfully and intentionally, as a criminal offence under its domestic law.

Article 7 – Training for terrorism

1 For the purposes of this Convention, "training for terrorism" means to provide instruction in the making or use of explosives, firearms or other weapons or noxious or hazardous substances, or in other specific methods or techniques, for the purpose of carrying out or contributing to the commission of a terrorist offence, knowing that the skills provided are intended to be used for this purpose.

2 Each Party shall adopt such measures as may be necessary to establish training for terrorism, as defined in paragraph 1, when committed unlawfully and intentionally, as a criminal offence under its domestic law.

Article 8 – Irrelevance of the commission of a terrorist offence

For an act to constitute an offence as set forth in Articles 5 to 7 of this Convention, it shall not be necessary that a terrorist offence be actually committed.

Article 9 – Ancillary offences

1 Each Party shall adopt such measures as may be necessary to establish as a criminal offence under its domestic law:

a Participating as an accomplice in an offence as set forth in Articles 5 to 7 of this Convention;

b Organising or directing others to commit an offence as set forth in Articles 5 to 7 of this Convention;

c Contributing to the commission of one or more offences as set forth in Articles 5 to 7 of this Convention by a group of persons acting with a common purpose. Such contribution shall be intentional and shall either:

i be made with the aim of furthering the criminal activity or criminal purpose of the group, where such activity or purpose involves the commission of an offence as set forth in Articles 5 to 7 of this Convention; or

ii be made in the knowledge of the intention of the group to commit an offence as set forth in Articles 5 to 7 of this Convention.

2 Each Party shall also adopt such measures as may be necessary to establish as a criminal offence under, and in accordance with, its domestic law the attempt to commit an offence as set forth in Articles 6 and 7 of this Convention.

Article 10 – Liability of legal entities

1 Each Party shall adopt such measures as may be necessary, in accordance with its legal principles, to establish the liability of legal entities for participation in the offences set forth in Articles 5 to 7 and 9 of this Convention.

2 Subject to the legal principles of the Party, the liability of legal entities may be criminal, civil or administrative.

3 Such liability shall be without prejudice to the criminal liability of the natural persons who have committed the offences.

Article 11 – Sanctions and measures

1 Each Party shall adopt such measures as may be necessary to make the offences set forth in Articles 5 to 7 and 9 of this Convention punishable by effective, proportionate and dissuasive penalties.

2 Previous final convictions pronounced in foreign States for offences set forth in the present Convention may, to the extent permitted by domestic law, be taken into account for the purpose of determining the sentence in accordance with domestic law.

3 Each Party shall ensure that legal entities held liable in accordance with Article 10 are subject to effective, proportionate and dissuasive criminal or non-criminal sanctions, including monetary sanctions.

Article 12 – Conditions and safeguards

1 Each Party shall ensure that the establishment, implementation and application of the criminalisation under Articles 5 to 7 and 9 of this Convention are carried out while respecting human rights obligations, in particular the right to freedom of expression, freedom of association and freedom of religion, as set forth in, where applicable to that Party, the Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms, the International Covenant on Civil and Political Rights, and other obligations under international law.

2 The establishment, implementation and application of the criminalisation under Articles 5 to 7 and 9 of this Convention should furthermore be subject to the principle of proportionality, with respect to the legitimate aims pursued and to their necessity in a democratic society, and should exclude any form of arbitrariness or discriminatory or racist treatment.

Article 13 – Protection, compensation and support for victims of terrorism

Each Party shall adopt such measures as may be necessary to protect and support the victims of terrorism that has been committed within its own territory. These measures may include, through the appropriate national schemes and subject

to domestic legislation, *inter alia*, financial assistance and compensation for victims of terrorism and their close family members.

Article 14 – Jurisdiction

1 Each Party shall take such measures as may be necessary to establish its jurisdiction over the offences set forth in this Convention:

- a when the offence is committed in the territory of that Party;
- b when the offence is committed on board a ship flying the flag of that Party, or on board an aircraft registered under the laws of that Party;
- c when the offence is committed by a national of that Party.

2 Each Party may also establish its jurisdiction over the offences set forth in this Convention:

- a when the offence was directed towards or resulted in the carrying out of an offence referred to in Article 1 of this Convention, in the territory of or against a national of that Party;
- b when the offence was directed towards or resulted in the carrying out of an offence referred to in Article 1 of this Convention, against a State or government facility of that Party abroad, including diplomatic or consular premises of that Party;
- c when the offence was directed towards or resulted in an offence referred to in Article 1 of this Convention, committed in an attempt to compel that Party to do or abstain from doing any act;
- d when the offence is committed by a stateless person who has his or her habitual residence in the territory of that Party;
- e when the offence is committed on board an aircraft which is operated by the Government of that Party.

3 Each Party shall take such measures as may be necessary to establish its jurisdiction over the offences set forth in this Convention in the case where the alleged offender is present in its territory and it does not extradite him or her to a Party whose jurisdiction is based on a rule of jurisdiction existing equally in the law of the requested Party.

4 This Convention does not exclude any criminal jurisdiction exercised in accordance with national law.

5 When more than one Party claims jurisdiction over an alleged offence set forth in this Convention, the Parties involved shall, where appropriate, consult with a view to determining the most appropriate jurisdiction for prosecution.

Article 15 – Duty to investigate

1 Upon receiving information that a person who has committed or who is alleged to have committed an offence set forth in this Convention may be present in its territory, the Party concerned shall take such measures as may be necessary under its domestic law to investigate the facts contained in the information.

2 Upon being satisfied that the circumstances so warrant, the Party in whose territory the offender or alleged offender is present shall take the appropriate measures under its domestic law so as to ensure that person's presence for the purpose of prosecution or extradition.

3 Any person in respect of whom the measures referred to in paragraph 2 are being taken shall be entitled to:

a communicate without delay with the nearest appropriate representative of the State of which that person is a national or which is otherwise entitled to protect that person's rights or, if that person is a stateless person, the State in the territory of which that person habitually resides;

b be visited by a representative of that State;

c be informed of that person's rights under subparagraphs a. and b.

4 The rights referred to in paragraph 3 shall be exercised in conformity with the laws and regulations of the Party in the territory of which the offender or alleged offender is present, subject to the provision that the said laws and regulations must enable full effect to be given to the purposes for which the rights accorded under paragraph 3 are intended.

5 The provisions of paragraphs 3 and 4 shall be without prejudice to the right of any Party having a claim of jurisdiction in accordance with Article 14, paragraphs 1.c and 2.d to invite the International Committee of the Red Cross to communicate with and visit the alleged offender.

Article 16 – Non application of the Convention

This Convention shall not apply where any of the offences established in accordance with Articles 5 to 7 and 9 is committed within a single State, the alleged offender is a national of that State and is present in the territory of that State, and no other State has a basis under Article 14, paragraph 1 or 2 of this Convention, to exercise jurisdiction, it being understood that the provisions of Articles 17 and 20 to 22 of this Convention shall, as appropriate, apply in those cases.

Article 17 – International co-operation in criminal matters

1 Parties shall afford one another the greatest measure of assistance in connection with criminal investigations or criminal or extradition proceedings in respect of the offences set forth in Articles 5 to 7 and 9 of this Convention, including assistance in obtaining evidence in their possession necessary for the proceedings.

2 Parties shall carry out their obligations under paragraph 1 in conformity with any treaties or other agreements on mutual legal assistance that may exist between them. In the absence of such treaties or agreements, Parties shall afford one another assistance in accordance with their domestic law.

3 Parties shall co-operate with each other to the fullest extent possible under relevant law, treaties, agreements and arrangements of the requested Party with respect to criminal investigations or proceedings in relation to the offences for which a legal entity may be held liable in accordance with Article 10 of this Convention in the requesting Party.

4 Each Party may give consideration to establishing additional mechanisms to share with other Parties information or evidence needed to establish criminal, civil or administrative liability pursuant to Article 10.

Article 18 – Extradite or prosecute

1 The Party in the territory of which the alleged offender is present shall, when it has jurisdiction in accordance with Article 14, if it does not extradite that person, be obliged, without exception whatsoever and whether or not the offence was committed in its territory, to submit the case without undue delay to its competent authorities for the purpose of prosecution, through proceedings in accordance with the laws of that Party. Those authorities shall take their decision in

the same manner as in the case of any other offence of a serious nature under the law of that Party.

2 Whenever a Party is permitted under its domestic law to extradite or otherwise surrender one of its nationals only upon the condition that the person will be returned to that Party to serve the sentence imposed as a result of the trial or proceeding for which the extradition or surrender of the person was sought, and this Party and the Party seeking the extradition of the person agree with this option and other terms they may deem appropriate, such a conditional extradition or surrender shall be sufficient to discharge the obligation set forth in paragraph 1.

Article 19 – Extradition

1 The offences set forth in Articles 5 to 7 and 9 of this Convention shall be deemed to be included as extraditable offences in any extradition treaty existing between any of the Parties before the entry into force of this Convention. Parties undertake to include such offences as extraditable offences in every extradition treaty to be subsequently concluded between them.

2 When a Party which makes extradition conditional on the existence of a treaty receives a request for extradition from another Party with which it has no extradition treaty, the requested Party may, if it so decides, consider this Convention as a legal basis for extradition in respect of the offences set forth in Articles 5 to 7 and 9 of this Convention. Extradition shall be subject to the other conditions provided by the law of the requested Party.

3 Parties which do not make extradition conditional on the existence of a treaty shall recognise the offences set forth in Articles 5 to 7 and 9 of this Convention as extraditable offences between themselves, subject to the conditions provided by the law of the requested Party.

4 Where necessary, the offences set forth in Articles 5 to 7 and 9 of this Convention shall be treated, for the purposes of extradition between Parties, as if they had been committed not only in the place in which they occurred but also in the territory of the Parties that have established jurisdiction in accordance with Article 14.

5 The provisions of all extradition treaties and agreements concluded between Parties in respect of offences set forth in Articles 5 to 7 and 9 of this Convention shall be deemed to be modified as between Parties to the extent that they are incompatible with this Convention.

Article 20 – Exclusion of the political exception clause

1 None of the offences referred to in Articles 5 to 7 and 9 of this Convention, shall be regarded, for the purposes of extradition or mutual legal assistance, as a political offence, an offence connected with a political offence, or as an offence inspired by political motives. Accordingly, a request for extradition or for mutual legal assistance based on such an offence may not be refused on the sole ground that it concerns a political offence or an offence connected with a political offence or an offence inspired by political motives.

2 Without prejudice to the application of Articles 19 to 23 of the Vienna Convention on the Law of Treaties of 23 May 1969 to the other Articles of this Convention, any State or the European Community may, at the time of signature or when depositing its instrument of ratification, acceptance, approval or accession of the Convention, declare that it reserves the right to not apply paragraph 1 of this Article as far as extradition in respect of an offence set forth in this Convention is concerned. The Party undertakes to apply this reservation on a case-by-case basis, through a duly reasoned decision.

3 Any Party may wholly or partly withdraw a reservation it has made in accordance with paragraph 2 by means of a declaration addressed to the Secretary General of the Council of Europe which shall become effective as from the date of its receipt.

4 A Party which has made a reservation in accordance with paragraph 2 of this Article may not claim the application of paragraph 1 of this Article by any other Party; it may, however, if its reservation is partial or conditional, claim the application of this article in so far as it has itself accepted it.

5 The reservation shall be valid for a period of three years from the day of the entry into force of this Convention in respect of the Party concerned. However, such reservation may be renewed for periods of the same duration.

6 Twelve months before the date of expiry of the reservation, the Secretary General of the Council of Europe shall give notice of that expiry to the Party concerned. No later than three months before expiry, the Party shall notify the Secretary General of the Council of Europe that it is upholding, amending or withdrawing its reservation. Where a Party notifies the Secretary General of the Council of Europe that it is upholding its reservation, it shall provide an explanation of the grounds justifying its continuance. In the absence of notification by the Party concerned, the Secretary General of the Council of Europe shall inform that Party that its reservation is considered to have been extended automatically for a period of six months. Failure by the Party concerned to notify its intention to uphold or modify its reservation before the expiry of that period shall cause the reservation to lapse.

7 Where a Party does not extradite a person in application of this reservation, after receiving an extradition request from another Party, it shall submit the case, without exception whatsoever and without undue delay, to its competent authorities for the purpose of prosecution, unless the requesting Party and the requested Party agree otherwise. The competent authorities, for the purpose of prosecution in the requested Party, shall take their decision in the same manner as in the case of any offence of a grave nature under the law of that Party. The requested Party shall communicate, without undue delay, the final outcome of the proceedings to the requesting Party and to the Secretary General of the Council of Europe, who shall forward it to the Consultation of the Parties provided for in Article 30.

8 The decision to refuse the extradition request on the basis of this reservation shall be forwarded promptly to the requesting Party. If within a reasonable time no judicial decision on the merits has been taken in the requested Party according to paragraph 7, the requesting Party may communicate this fact to the Secretary General of the Council of Europe, who shall submit the matter to the Consultation of the Parties provided for in Article 30. This Consultation shall consider the matter and issue an opinion on the conformity of the refusal with the Convention and shall submit it to the Committee of Ministers for the purpose of issuing a declaration thereon. When performing its functions under this paragraph, the Committee of Ministers shall meet in its composition restricted to the States Parties.

Article 21 – Discrimination clause

1 Nothing in this Convention shall be interpreted as imposing an obligation to extradite or to afford mutual legal assistance, if the requested Party has substantial grounds for believing that the request for extradition for offences set forth in Articles 5 to 7 and 9 or for mutual legal assistance with respect to such offences has been made for the purpose of prosecuting or punishing a person on account of that person's race, religion, nationality, ethnic origin or political opinion or that compliance with the request would cause prejudice to that person's position for any of these reasons.

2 Nothing in this Convention shall be interpreted as imposing an obligation to extradite if the person who is the subject of the extradition request risks being exposed to torture or to inhuman or degrading treatment or punishment.

3 Nothing in this Convention shall be interpreted either as imposing an obligation to extradite if the person who is the subject of the extradition request risks being exposed to the death penalty or, where the law of the requested Party does not allow for life imprisonment, to life imprisonment without the possibility of parole, unless under applicable extradition treaties the requested Party is under the obligation to extradite if the requesting Party gives such assurance as the requested Party considers sufficient that the death penalty will not be imposed or, where imposed, will not be carried out, or that the person concerned will not be subject to life imprisonment without the possibility of parole.

Article 22 – Spontaneous information

1 Without prejudice to their own investigations or proceedings, the competent authorities of a Party may, without prior request, forward to the competent authorities of another Party information obtained within the framework of their own investigations, when they consider that the disclosure of such information might assist the Party receiving the information in initiating or carrying out investigations or proceedings, or might lead to a request by that Party under this Convention.

2 The Party providing the information may, pursuant to its national law, impose conditions on the use of such information by the Party receiving the information.

3 The Party receiving the information shall be bound by those conditions.

4 However, any Party may, at any time, by means of a declaration addressed to the Secretary General of the Council of Europe, declare that it reserves the right not to be bound by the conditions imposed by the Party providing the information under paragraph 2 above, unless it receives prior notice of the nature of the information to be provided and agrees to its transmission.

Article 23 – Signature and entry into force

1 This Convention shall be open for signature by the member States of the Council of Europe, the European Community and by non-member States which have participated in its elaboration.

2 This Convention is subject to ratification, acceptance or approval. Instruments of ratification, acceptance or approval shall be deposited with the Secretary General of the Council of Europe.

3 This Convention shall enter into force on the first day of the month following the expiration of a period of three months after the date on which six Signatories, including at least four member States of the Council of Europe, have expressed their consent to be bound by the Convention in accordance with the provisions of paragraph 2.

4 In respect of any Signatory which subsequently expresses its consent to be bound by it, the Convention shall enter into force on the first day of the month following the expiration of a period of three months after the date of the expression of its consent to be bound by the Convention in accordance with the provisions of paragraph 2.

Article 24 – Accession to the Convention

1 After the entry into force of this Convention, the Committee of Ministers of the Council of Europe, after consulting with and obtaining the unanimous consent of the Parties to the Convention, may invite any State which is not a member of the Council of Europe and which has not participated in its elaboration to accede to this convention. The decision shall be taken by the majority provided for in Article 20.d of the Statute of the Council of Europe and by the unanimous vote of the representatives of the Parties entitled to sit on the Committee of Ministers.

2 In respect of any State acceding to the convention under paragraph 1 above, the Convention shall enter into force on the first day of the month following the expiration of a period of three months after the date of deposit of the instrument of accession with the Secretary General of the Council of Europe.

Article 25 – Territorial application

1 Any State or the European Community may, at the time of signature or when depositing its instrument of ratification, acceptance, approval or accession, specify the territory or territories to which this Convention shall apply.

2 Any Party may, at any later date, by a declaration addressed to the Secretary General of the Council of Europe, extend the application of this Convention to any other territory specified in the declaration. In respect of such territory the Convention shall enter into force on the first day of the month following the expiration of a period of three months after the date of receipt of the declaration by the Secretary General.

3 Any declaration made under the two preceding paragraphs may, in respect of any territory specified in such declaration, be withdrawn by a notification addressed to the Secretary General of the Council of Europe. The withdrawal shall become effective on the first day of the month following the expiration of a period of three months after the date of receipt of such notification by the Secretary General.

Article 26 – Effects of the Convention

1 The present Convention supplements applicable multilateral or bilateral treaties or agreements between the Parties, including the provisions of the following Council of Europe treaties:

- European Convention on Extradition, opened for signature, in Paris, on 13 December 1957 (ETS No. 24);
- European Convention on Mutual Assistance in Criminal Matters, opened for signature, in Strasbourg, on 20 April 1959 (ETS No. 30);
- European Convention on the Suppression of Terrorism, opened for signature, in Strasbourg, on 27 January 1977 (ETS No. 90);
- Additional Protocol to the European Convention on Mutual Assistance in Criminal Matters, opened for signature in Strasbourg on 17 March 1978 (ETS No. 99);
- Second Additional Protocol to the European Convention on Mutual Assistance in Criminal Matters, opened for signature in Strasbourg on 8 November 2001 (ETS No. 182);
- Protocol amending the European Convention on the Suppression of Terrorism, opened for signature in Strasbourg on 15 May 2003 (ETS No. 190).

2 If two or more Parties have already concluded an agreement or treaty on the matters dealt with in this Convention or have otherwise established their relations

on such matters, or should they in future do so, they shall also be entitled to apply that agreement or treaty or to regulate those relations accordingly. However, where Parties establish their relations in respect of the matters dealt with in the present Convention other than as regulated therein, they shall do so in a manner that is not inconsistent with the Convention's objectives and principles.

3 Parties which are members of the European Union shall, in their mutual relations, apply Community and European Union rules in so far as there are Community or European Union rules governing the particular subject concerned and applicable to the specific case, without prejudice to the object and purpose of the present Convention and without prejudice to its full application with other Parties. ⁽¹⁾

4 Nothing in this Convention shall affect other rights, obligations and responsibilities of a Party and individuals under international law, including international humanitarian law.

5 The activities of armed forces during an armed conflict, as those terms are understood under international humanitarian law, which are governed by that law, are not governed by this Convention, and the activities undertaken by military forces of a Party in the exercise of their official duties, inasmuch as they are governed by other rules of international law, are not governed by this Convention.

Article 27 – Amendments to the Convention

1 Amendments to this Convention may be proposed by any Party, the Committee of Ministers of the Council of Europe or the Consultation of the Parties.

2 Any proposal for amendment shall be communicated by the Secretary General of the Council of Europe to the Parties.

3 Moreover, any amendment proposed by a Party or the Committee of Ministers shall be communicated to the Consultation of the Parties, which shall submit to the Committee of Ministers its opinion on the proposed amendment.

4 The Committee of Ministers shall consider the proposed amendment and any opinion submitted by the Consultation of the Parties and may approve the amendment.

5 The text of any amendment approved by the Committee of Ministers in accordance with paragraph 4 shall be forwarded to the Parties for acceptance.

6 Any amendment approved in accordance with paragraph 4 shall come into force on the thirtieth day after all Parties have informed the Secretary General of their acceptance thereof.

Article 28 – Revision of the Appendix

1 In order to update the list of treaties in the Appendix, amendments may be proposed by any Party or by the Committee of Ministers. These proposals for amendment shall only concern universal treaties concluded within the United Nations system dealing specifically with international terrorism and having entered into force. They shall be communicated by the Secretary General of the Council of Europe to the Parties.

2 After having consulted the non-member Parties, the Committee of Ministers may adopt a proposed amendment by the majority provided for in Article 20.d of the Statute of the Council of Europe. The amendment shall enter into force following the expiry of a period of one year after the date on which it has been forwarded to the Parties. During this period, any Party may notify the Secretary General of the Council of Europe of any objection to the entry into force of the amendment in respect of that Party.

3 If one third of the Parties notifies the Secretary General of the Council of Europe of an objection to the entry into force of the amendment, the amendment shall not enter into force.

4 If less than one third of the Parties notifies an objection, the amendment shall enter into force for those Parties which have not notified an objection.

5 Once an amendment has entered into force in accordance with paragraph 2 and a Party has notified an objection to it, this amendment shall come into force in respect of the Party concerned on the first day of the month following the date on which it notifies the Secretary General of the Council of Europe of its acceptance.

Article 29 – Settlement of disputes

In the event of a dispute between Parties as to the interpretation or application of this Convention, they shall seek a settlement of the dispute through negotiation or any other peaceful means of their choice, including submission of the dispute to an arbitral tribunal whose decisions shall be binding upon the Parties to the dispute, or to the International Court of Justice, as agreed upon by the Parties concerned.

Article 30 – Consultation of the Parties

1 The Parties shall consult periodically with a view to:

a making proposals to facilitate or improve the effective use and implementation of this Convention, including the identification of any problems and the effects of any declaration made under this Convention;

b formulating its opinion on the conformity of a refusal to extradite which is referred to them in accordance with Article 20, paragraph 8;

c making proposals for the amendment of this Convention in accordance with Article 27;

d formulating their opinion on any proposal for the amendment of this Convention which is referred to them in accordance with Article 27, paragraph 3;

e expressing an opinion on any question concerning the application of this Convention and facilitating the exchange of information on significant legal, policy or technological developments.

2 The Consultation of the Parties shall be convened by the Secretary General of the Council of Europe whenever he finds it necessary and in any case when a majority of the Parties or the Committee of Ministers request its convocation.

3 The Parties shall be assisted by the Secretariat of the Council of Europe in carrying out their functions pursuant to this article.

Article 31 – Denunciation

1 Any Party may, at any time, denounce this Convention by means of a notification addressed to the Secretary General of the Council of Europe.

2 Such denunciation shall become effective on the first day of the month following the expiration of a period of three months after the date of receipt of the notification by the Secretary General.

Article 32 – Notification

The Secretary General of the Council of Europe shall notify the member States of the Council of Europe, the European Community, the non-member States which have participated in the elaboration of this Convention as well as any State which has acceded to, or has been invited to accede to, this Convention of:

- a any signature;
- b the deposit of any instrument of ratification, acceptance, approval or accession;
- c any date of entry into force of this Convention in accordance with Article 23;
- d any declaration made under Article 1, paragraph 2, 22, paragraph 4, and 25 ;
- e any other act, notification or communication relating to this Convention.

In witness whereof the undersigned, being duly authorised thereto, have signed this Convention.

Done at Warsaw, this 16th day of May 2005, in English and in French, both texts being equally authentic, in a single copy which shall be deposited in the archives of the Council of Europe. The Secretary General of the Council of Europe shall transmit certified copies to each member State of the Council of Europe, to the European Community, to the non-member States which have participated in the elaboration of this Convention, and to any State invited to accede to it.

Appendix

1 Convention for the Suppression of Unlawful Seizure of Aircraft, signed at The Hague on 16 December 1970;

2 Convention for the Suppression of Unlawful Acts Against the Safety of Civil Aviation, concluded at Montreal on 23 September 1971;

3 Convention on the Prevention and Punishment of Crimes Against Internationally Protected Persons, Including Diplomatic Agents, adopted in New York on 14 December 1973;

4 International Convention Against the Taking of Hostages, adopted in New York on 17 December 1979;

5 Convention on the Physical Protection of Nuclear Material, adopted in Vienna on 3 March 1980;

6 Protocol for the Suppression of Unlawful Acts of Violence at Airports Serving International Civil Aviation, done at Montreal on 24 February 1988;

7 Convention for the Suppression of Unlawful Acts Against the Safety of Maritime Navigation, done at Rome on 10 March 1988;

8 Protocol for the Suppression of Unlawful Acts Against the Safety of Fixed Platforms Located on the Continental Shelf, done at Rome on 10 March 1988;

9 International Convention for the Suppression of Terrorist Bombings, adopted in New York on 15 December 1997;

10 International Convention for the Suppression of the Financing of Terrorism, adopted in New York on 9 December 1999.

KONVENCIJA SAVETA EVROPE O SPREČAVANJU TERORIZMA

Varšava, 16. maj 2005. godine

Zemlje članice Saveta Evrope i druge potpisnice ovog dokumenta,
smatrajući da je cilj Saveta Evrope postizanje većeg jedinstva među zemljama članicama;

priznajući vrednost snaženja saradnje sa drugim potpisnicama ove konvencije;

želeći da preduzmu delotvorne mere za sprečavanje terorizma i, pre svega, za suprotstavljanje javnim provokacijama da se počine teroristička dela i da se regrutuju i obučavaju lica za terorizam;

svesne duboke zabrinutosti koju izazivaju povećanje broja terorističkih krivičnih dela i rastuća teroristička pretnja;

svesne neizvesne i opasne situacije sa kojom su suočeni oni koji trpe zbog terorizma, i s tim u vezi još jednom naglašavajući svoju duboku solidarnost sa žrtvama terorizma i njihovim porodicama;

priznajući da krivična dela terorizma i krivična dela koja su navedena u ovoj konvenciji, ko god da je njihov učinilac, ni pod kakvim okolnostima ne mogu biti opravdana razlozima političke, filozofske, ideološke, rasne, etničke, verske ili neke druge slične prirode, i podsećajući na obavezu svih strana ugovornica da spreče takva krivična dela i da ih, ako nisu bila sprečena, krivično gone i obezbede da ona budu kažnjiva kaznama kod kojih se uzima u obzir sva težina prirode tih dela;

podsećajući na potrebu za jačanjem borbe protiv terorizma i iznova potvrđujući da sve mere koje se preduzimaju radi sprečavanja ili suzbijanja terorističkih krivičnih dela moraju poštovati vladavinu prava i demokratske vrednosti, ljudska prava i osnovne slobode, kao i ostale odredbe međunarodnog prava, uključujući, gde je primenjivo, međunarodno humanitarno pravo;

priznajući da nije svrha ove konvencije da utiče na ustanovljena načela u vezi sa slobodom izražavanja i slobodom udruživanja;

podsećajući da teroristički akti imaju, po svojoj prirodi ili kontekstu, namenu da ozbiljno zastraše stanovništvo ili da protivno zakonima i propisima primoraju neku vladu ili neku međunarodnu organizaciju da preduzme neku akciju ili da se uzdrži od preduzimanja neke akcije ili da ozbiljno destabilizuju ili unište osnovne političke, ustavne, ekonomske ili socijalne strukture zemlje ili međunarodne organizacije;

Sporazumele su se kako sledi:

Član 1.

Definicija pojma

1. U smislu ove konvencije, "krivično delo terorizma" označava svako krivično delo koje je obuhvaćeno jednim od ugovora navedenih u Dodatku, onako kako je u tim ugovorima definisano.

2. Prilikom deponovanja instrumenata potvrđivanja, prihvatanja, odobravanja ili pristupanja, država ili Evropska zajednica koja nije strana ugovornica nekog ugovora navedenog u Dodatku, može da izjavi da, kada je reč o primeni ove konvencije na tu stranu, taj ugovor neće smatrati uvrštenim u Dodatak. Ta izjava

prestaje da važi čim taj ugovor stupi na snagu u odnosu na stranu ugovornicu koja je takvu izjavu dala, a ona obaveštava generalnog sekretara Saveta Evrope o tom stupanju na snagu.

Član 2.

Svrha

Svrha je ove konvencije da se pojačaju naponi strana ugovornica u sprečavanju terorizma i njegovih negativnih posledica po celovito uživanje ljudskih prava, posebno prava na život, i pomoću mera koje treba da budu preduzete na nacionalnom nivou, i kroz međunarodnu saradnju, uz dužnu pažnju posvećenu primenjivim višestranim ili dvostranim ugovorima ili sporazumima među stranama ugovornicama.

Član 3.

Nacionalna politika sprečavanja

1. Svaka strana ugovornica treba da preduzme odgovarajuće mere, posebno u oblasti obuke pripadnika organa reda i drugih organa, kao i u oblasti obrazovanja, kulture, informisanja i medija, i jačanja svesti javnosti, u cilju sprečavanja krivičnih dela terorizma i njihovih negativnih posledica, uz istovremeno poštovanje obaveza u pogledu ljudskih prava koja su, gde je to primenjivo za datu stranu ugovornicu, ustanovljene u Konvenciji o zaštiti ljudskih prava i osnovnih sloboda, Međunarodnom paktu o građanskim i političkim pravima, kao i druge obaveze shodno međunarodnom pravu.

2. Svaka strana ugovornica treba da preduzme mere koje se pokazuju neophodnima za poboljšanje i razvoj saradnje između nacionalnih vlasti u cilju sprečavanja krivičnih dela terorizma i njihovih negativnih posledica kroz, između ostalog:

- a) razmenu informacija;
- b) poboljšanje fizičke zaštite lica i objekata;
- v) jačanje obuke i planova za koordinaciju u vanrednim situacijama po građanstvo.

3. Svaka strana ugovornica treba da unapredi toleranciju tako što podstiče međukonfesionalni i interkulturalni dijalog u kome, po potrebi, učestvuju nevladine organizacije i drugi elementi građanskog društva u cilju sprečavanja napetosti koje bi mogle doprineti izvršenju terorističkih dela.

4. Svaka strana ugovornica treba da se postara da unapredi svest javnosti u pogledu postojanja, uzroka i ozbiljnosti pretnji koje predstavljaju krivična dela terorizma i druga dela navedena u ovoj konvenciji i treba da razmotri mogućnost ohrabrivanja javnosti za pružanje faktičke, konkretne pomoći nadležnim organima što bi moglo da doprinese sprečavanju terorističkih dela i krivičnih dela navedenih u ovoj konvenciji.

Član 4.

Međunarodna saradnja u sprečavanju

Strane ugovornice treba da, prema potrebi i vodeći računa o sopstvenim mogućnostima, pomažu i podržavaju jedna drugu u cilju jačanja kapaciteta za sprečavanje izvršenja terorističkih krivičnih dela, uključujući tu i razmenu informacija i

primera najbolje prakse, kao i obuku i druge zajedničke napore preventivnog karaktera.

Član 5.

Javne provokacije u cilju izvršenja terorističkog krivičnog dela

1. U smislu ove konvencije "javna provokacija u cilju izvršenja krivičnog dela terorizma" označava širenje ili dostavljanje na neki drugi način poruke javnosti, u nameri podsticanja na izvršenje terorističkog dela, kada takvo ponašanje, bez obzira na to da li je tu prisutno ili nije prisutno neposredno zalaganje za krivična dela terorizma, izaziva opasnost da bi jedno ili više takvih dela moglo biti počinjeno.

2. Svaka strana ugovornica treba da usvoji mere koje bi bile potrebne da se javno provociranje na izvršenje terorističkih dela, definisano u stavu 1. kada je počinjeno nezakonito i namerno, tretiralo kao krivično delo shodno domaćem zakonodavstvu.

Član 6.

Regrutovanje za terorizam

1. U smislu ove konvencije, "regrutovanje za terorizam" označava podstrekivanje drugog lica da počinji krivično delo terorizma ili da učestvuje u izvršenju takvog dela, ili da stupi u udruženje ili grupu, kako bi doprinelo da to udruženje ili grupa počinji jedno ili više terorističkih dela.

2. Svaka strana ugovornica treba da usvoji mere koje bi bile potrebne da se regrutovanje za terorizam, definisano u stavu 1. kada je počinjeno nezakonito i namerno, tretira kao krivično delo shodno domaćem zakonodavstvu.

Član 7.

Obuka za terorizam

1. U smislu ove konvencije, "obuka za terorizam" označava davanje uputstava za proizvodnju ili korišćenje eksploziva, vatrenog oružja ili drugog oružja ili štetnih ili opasnih materija, ili za druge specifične metode ili tehnike, u cilju izvršenja ili doprinošenja izvršenju krivičnih dela terorizma, uz svest o tome da će veštine kojima se lice podučava biti korišćene u tu svrhu.

2. Svaka strana ugovornica treba da usvoji mere koje bi bile potrebne da se obuka za terorizam, definisana u stavu 1. kada je počinjena nezakonito i namerno, tretira kao krivično delo shodno domaćem zakonodavstvu.

Član 8.

Nije od značaja da li je krivično delo terorizma stvarno izvršeno

Da bi jedno delo predstavljalo krivično delo u smislu članova 5. do 7. ove konvencije, nije nužno da krivično delo terorizma bude stvarno počinjeno.

Član 9.

Dopunska krivična dela

1. Svaka strana ugovornica treba da usvoji mere koje mogu da budu neophodne za to da se u okviru njenog domaćeg zakonodavstva ustanovi kao krivično delo:

a) učešće u vidu saučesništva u delima navedenim u članovima od 5. do 7. ove konvencije;

b) organizovanje ili usmeravanje drugih na izvršenje krivičnih dela iz članova od 5. do 7. ove konvencije;

v) doprinošenje izvršenju jednog ili više dela iz članova od 5. do 7. ove konvencije kada je počinilac grupa lica koja postupaju sa zajedničkom svrhom. Takav doprinos je namerni i on je ili:

i) pružen u cilju unapređivanja krivičnog delovanja ili krivične svrhe grupe, kada takva aktivnost ili svrha obuhvataju izvršenje dela iz članova od 5. do 7. ove konvencije; ili

ii) izvršen uz poznavanje namere grupe da počinji krivično delo iz članova od 5. do 7. ove konvencije.

2. Svaka strana ugovornica treba da, takođe, usvoji mere koje se pokažu neophodnima za to da se, po osnovu domaćeg zakonodavstva i u skladu sa domaćim zakonodavstvom, pokušaj da se izvrše dela iz članova 6. i 7. ove konvencije tretira kao krivično delo.

Član 10.

Odgovornost pravnih lica

1. Svaka strana ugovornica treba da usvoji mere koje se pokažu neophodnima, u skladu sa svojim pravnim načelima, za to da se ustanovi odgovornost pravnih lica za učešće u delima navedenim u članovima 5. do 7. i članu 9. ove konvencije.

2. U zavisnosti od pravnih načela strane ugovornice, odgovornost pravnih lica može biti krivična, građanska ili upravna.

3. Ta odgovornost ne dovodi u pitanje krivičnu odgovornost fizičkih lica koja su počinila navedena dela.

Član 11.

Sankcije i mere

1. Svaka strana ugovornica treba da usvoji mere koje se pokažu neophodnima da bi dela navedena u članovima od 5. do 7. i članu 9. ove konvencije bila kažnjiva kaznama koje su delotvorne, srazmerne i imaju efekat odvraćanja.

2. Prethodne pravnosnažne presude izrečene u stranim državama za krivična dela navedena u ovoj konvenciji mogu, u meri u kojoj je to dopušteno unutrašnjim zakonodavstvom, da budu uzete u obzir prilikom određivanja kazne u skladu sa unutrašnjim zakonodavstvom.

3. Svaka strana ugovornica treba da obezbedi da pravnim licima koja se smatraju odgovornim u skladu sa članom 10. budu izrečene delotvorne, srazmerne i sa efektom odvraćanja krivične ili nekrivične sankcije, uključujući tu i novčane.

Član 12.

Uslovi i mere zaštite

1. Svaka strana ugovornica treba da obezbedi da se ustanovljenje, sprovođenje i primena mera krivične inkriminacije shodno članovima od 5. do 7. i 9. ove konvencije obavljaju uz poštovanje obaveza u pogledu ljudskih prava, pre svega

prava na slobodu izražavanja, slobodu udruživanja i slobodu veroispovesti, kako je to predviđeno, tamo gde je to primenjivo na datu stranu ugovornicu, u Konvenciji za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda, Međunarodnom paktu o građanskim i političkim pravima i drugim obavezama u skladu sa međunarodnim pravom.

2. Pored toga, ustanovljenje, sprovođenje i primena mera krivične inkriminacije u skladu sa članovima od 5. do 7. i 9. ove konvencije treba da bude predmet načela srazmernosti, kada je reč o legitimnim ciljevima kojima se teži i kada je reč o njihovoj neophodnosti u demokratskom društvu, te treba da isključi bilo kakav vid proizvoljnosti i diskriminatornog ili rasističkog postupanja.

Član 13.

Zaštita, naknada i podrška žrtvama terorizma

Svaka strana ugovornica treba da usvoji mere koje se pokažu neophodnima za zaštitu i podršku žrtvama terorizma počinjenog na njenoj teritoriji. Te mere mogu da obuhvate, kroz odgovarajuće nacionalne programe i u skladu sa domaćim zakonodavstvom, između ostalog, finansijsku pomoć i naknadu žrtvama terorizma i njihovim bliskim rođacima.

Član 14.

Nadležnost

1. Svaka strana ugovornica treba da preduzme mere koje se pokažu neophodnima za uspostavljanje sopstvene nadležnosti za krivična dela navedena u ovoj konvenciji:

- a) kada je delo počinjeno na teritoriji te strane ugovornice;
- b) kada je delo počinjeno na plovnom objektu koji nosi zastavu te strane ugovornice, ili u vazduhoplovu registrovanom po zakonima te strane ugovornice;
- v) kada je delo počinio državljanin te strane ugovornice.

2. Svaka strana ugovornica takođe može da uspostavi sopstvenu nadležnost za dela navedena u ovoj konvenciji:

- a) kada je delo bilo usmereno na, ili je za posledicu imalo izvršenje krivičnog dela iz člana 1. ove konvencije, na teritoriji te strane ugovornice ili protiv nekog njenog državljanina;
- b) kada je delo bilo usmereno na, ili je za posledicu imalo izvršenje dela iz člana 1. ove konvencije, protiv državnog ili vladinog objekta te strane ugovornice u inostranstvu, uključujući tu diplomatska ili konzularna predstavništva te strane ugovornice;
- v) kada je delo bilo usmereno na, ili je za posledicu imalo delo iz člana 1. ove konvencije, izvršeno u pokušaju da se ta strana ugovornica primora da nešto učini ili da se uzdrži od nekog postupka;
- g) kada je delo počinilo lice bez državljanstva koje ima stalno boravište na teritoriji te strane ugovornice;
- d) kada je delo počinjeno u vazduhoplovu kojim upravlja vlada te strane ugovornice.

3. Svaka strana ugovornica treba da preduzme mere koje bi mogle da budu neophodne da uspostavi svoju nadležnost nad krivičnim delima utvrđenim u ovoj konvenciji, ako je navodni počinilac prisutan na njenoj teritoriji i ako njega, odnosno

nju, ne izruči strani ugovornici čija se nadležnost temelji na pravilu nadležnosti koje ravnopravno postoji u zakonodavstvu zamoljene strane ugovornice.

4. Ova konvencija ne isključuje krivičnu nadležnost ostvarenu u skladu sa nacionalnim zakonodavstvom.

5. Kada se više od jedne strane ugovornice poziva na nadležnost u odnosu na navodno krivično delo utvrđeno ovom konvencijom, strane ugovornice treba, gde je to primereno, da se konsultuju kako bi utvrdile koja je nadležnost najadekvatnija za krivično gonjenje.

Član 15.

Obaveza istrage

1. Kada dobije informaciju da je lice koje je počinilo ili koje je navodno počinilo krivično delo utvrđeno ovom konvencijom možda prisutno na njenoj teritoriji - strana ugovornica treba da preduzme mere koje bi mogle da budu potrebne u skladu sa njenim domaćim zakonodavstvom da istraži sve činjenice sadržane u toj informaciji.

2. Pošto se uveri da okolnosti to zahtevaju, strana ugovornica na čijoj se teritoriji nalazi počinilac ili navodni počinilac treba da preduzme odgovarajuće mere u skladu sa svojim unutrašnjim zakonodavstvom kako bi obezbedila prisustvo tog lica u cilju krivičnog gonjenja ili izručenja.

3. Svako lice u odnosu na koje se preduzimaju mere iz stava 2. ima pravo na:

a) komunikaciju bez odlaganja sa najbližim predstavnikom države čiji je državljanin to lice ili koja je na neki drugi način ovlašćena da zaštiti prava tog lica ili, ukoliko je reč o licu bez državljanstva, države na čijoj teritoriji to lice ima stalni boravak;

b) posete predstavnika te države;

v) obaveštenje o pravima tog lica iz tačaka a) i b).

4. Prava iz stava 3. treba da se ostvare u skladu sa zakonima i propisima strane ugovornice na čijoj se teritoriji nalazi počinilac ili navodni počinilac, shodno odredbi po kojoj navedeni zakoni i propisi moraju da omoguće da se u potpunosti ostvari svrha i namena prava priznatih u stavu 3.

5. Odredbe stavova 3. i 4. ne utiču na pravo bilo koje strane ugovornice da se pozove na nadležnost shodno članu 14. stav 1. tačka v) i stav 2. tačka g) i pozove Međunarodni komitet Crvenog krsta da komunicira sa navodnim počinioce i poseti ga.

Član 16.

Neprimenjivanje Konvencije

Ova konvencija se ne primenjuje ako je bilo koje delo utvrđeno u skladu sa članovima od 5. do 7. i članom 9. počinjeno u jednoj državi, a navodni počinilac je državljanin te države i prisutan je na teritoriji te države, i nijedna druga država nema osnov shodno članu 14. stav 1. ili 2. ove konvencije, da ostvari nadležnost, s tim što se podrazumeva da se, prema potrebi, u tim slučajevima primenjuju odredbe članova 17. i 20. do 22. ove konvencije.

Član 17.

Međunarodna saradnja u krivičnim stvarima

1. Strane ugovornice treba jedna drugoj da pruže najveću moguću pomoć u vezi sa krivičnim istragama ili krivičnim ili postupcima izručenja kada je reč o delima utvrđenim u članovima od 5. do 7. ove konvencije, uključujući tu i pomoć u prikupljanju dokaza koji se nalaze u njihovom posedu a neophodni su za postupak.

2. Strane ugovornice treba da izvršavaju svoje obaveze iz stava 1. u skladu sa svim ugovorima ili drugim sporazumima o uzajamnoj pravnoj pomoći koji među njima postoje. U odsustvu takvih ugovora ili sporazuma, strane ugovornice treba da jedna drugoj pruže pomoć u skladu sa unutrašnjim zakonodavstvom.

3. Strane ugovornice treba da sarađuju jedna sa drugom u najvećoj mogućoj meri u skladu sa odgovarajućim zakonima, ugovorima, sporazumima i aranžmanima zamoljene strane kada je reč o krivičnoj istrazi ili postupcima u vezi sa delima za koja može da bude smatrano odgovornim neko pravno lice, shodno članu 10. ove konvencije u strani ugovornici koja upućuje molbu.

4. Svaka strana ugovornica može da razmotri mogućnost uspostavljanja dodatnih mehanizama pomoću kojih bi sa drugim stranama ugovornicama razmenjivala informacije ili dokaze neophodne za ustanovljenje krivične, građanske ili upravne odgovornosti, shodno članu 10.

Član 18.

Izručenje ili krivično gonjenje

1. Strana ugovornica na čijoj se teritoriji nalazi navodni počinilac, a ona je nadležna u skladu sa članom 14. ako ne izruči to lice, dužna je, bez ikakvog izuzetka i bez obzira na to da li je krivično delo izvršeno na njenoj teritoriji, da bez nepotrebnog odlaganja podnese predmet svojim nadležnim organima radi krivičnog gonjenja, kroz postupak koji je u skladu sa zakonima te strane ugovornice. Ti organi treba da donesu odluku na isti način na koji bi to učinili da je reč o bilo kom drugom teškom krivičnom delu, shodno unutrašnjem pravu te strane ugovornice.

2. Kada jednoj strani ugovornici njeno domaće zakonodavstvo dopušta da izruči ili da na neki drugi način preda jednog od svojih državljana samo pod uslovom da to lice bude vraćeno toj strani ugovornici na izdržavanje kazne koja bi mu bila izrečena na završetku suđenja ili postupka radi koga je traženo izručenje ili predaja tog lica, a ta strana ugovornica i strana ugovornica koja traži izručenje tog lica saglasne su sa tom opcijom i drugim uslovima koje mogu smatrati potrebnima, takvo uslovno izručenje ili predaja treba da budu dovoljni za oslobađanje od obaveze utvrđene u stavu 1. ovog člana.

Član 19.

Izručenje

1. Krivična dela utvrđena u članovima od 5. do 7. i 9. ove konvencije smatraju se delima čiji počinioци podležu izručenju ako između strana ugovornica pre stupanja na snagu ove konvencije postoji bilo kakav sporazum o izručenju. Strane ugovornice se obavezuju da ta dela uvrste među krivična dela koja podležu izručenju u svakom ugovoru o izručenju koji potom potpišu među sobom.

2. Kada strana ugovornica koja izručenje uslovljava postojanjem sporazuma dobije zahtev za izručenje od bilo koje druge strane ugovornice sa kojom nema sporazum o izručenju, zamoljena strana ugovornica može, ako tako odluči, da

smatra ovu konvenciju pravnim osnovom za izručenje u odnosu na krivična dela utvrđena u članovima od 5. do 7. i 9. ove konvencije. Izručenje podleže ostalim uslovima u skladu sa zakonom zamoljene strane ugovornice.

3. Strane ugovornice koje izručenje ne uslovljavaju postojanjem ugovora treba da smatraju između sebe krivična dela utvrđena u članovima od 5. do 7. i 9. ove konvencije krivičnim delima koja podležu izručenju, u skladu sa uslovima propisanim domaćim zakonodavstvom zamoljene strane ugovornice.

4. Ako je potrebno, krivična dela iz članova od 5. do 7. i 9. ove konvencije treba da budu, u smislu izručenja između strana ugovornica, tretirana kao dela koja nisu počinjena samo na mestu na kome su počinjena, već i na teritoriji strana ugovornica koje su ustanovile nadležnost u skladu sa članom 14.

5. Odredbe svih ugovora i sporazuma o izručenju zaključenih između strana ugovornica u odnosu na krivična dela iz članova od 5. do 7. i 9. ove konvencije treba da se smatraju modifikovanim među stranama ugovornicama u meri u kojoj nisu u skladu sa ovom konvencijom.

Član 20.

Isključenje klauzule o izuzimanju zbog političke prirode dela

1. U svrhu izručenja ili uzajamne pravne pomoći, nijedno krivično delo iz članova od 5. do 7. i člana 9. ove konvencije neće da se smatra političkim krivičnim delom, krivičnim delom povezanim sa političkim krivičnim delom ili politički motivisanim krivičnim delom. Shodno tome, zahtev za izručenje ili za pružanje uzajamne pravne pomoći na osnovu takvog krivičnog dela ne može da bude odbijen samo na osnovu toga što je reč o političkom delu ili o delu koje je povezano sa političkim krivičnim delom ili o politički motivisanom krivičnom delu.

2. Ne dovodeći u pitanje primenu članova od 19. do 23. Bečke konvencije o pravu ugovora od 23. maja 1969. godine na druge članove ove konvencije, svaka država ili Evropska zajednica može, u trenutku potpisivanja ili prilikom deponovanja instrumenata potvrđivanja, prihvatanja, odobravanja ili pristupanja Konvenciji, da izjavi da rezerviše pravo da ne primenjuje stav 1. ovog člana u pogledu izručenja u odnosu na bilo koje krivično delo navedeno u ovoj konvenciji. Strana ugovornica treba da preuzme obavezu da će tu rezervu da primenjuje od slučaja do slučaja, donoseći o tome propisno obrazloženu odluku.

3. Svaka strana ugovornica može u potpunosti ili delimično da povuče rezervu koju je iznela shodno odredbama stava 2. izjavom upućenom generalnom sekretaru Saveta Evrope koja stupa na snagu datumom prijema.

4. Strana ugovornica koja je iznela rezervu u skladu sa stavom 2. ovog člana ne može da zahteva primenu stava 1. ovog člana od neke druge strane ugovornice; ona, međutim, može, ako je njena rezerva delimična ili uslovna, da zahteva primenu tog člana u meri u kojoj ga je i sama prihvatila.

5. Rezerva treba da bude na snazi u periodu od tri godine od dana stupanja na snagu ove konvencije u odnosu na stranu ugovornicu o kojoj je reč. Međutim, takva rezerva može da bude obnovljena za periode istog trajanja.

6. Dvanaest meseci pre datuma isteka rezerve, generalni sekretar Saveta Evrope o tom isteku roka obaveštava stranu ugovornicu o kojoj je reč. Najkasnije tri meseca pre isteka roka važenja, strana ugovornica obaveštava generalnog sekretara Saveta Evrope da zadržava, menja i dopunjuje ili povlači rezervu. Kada strana ugovornica obavesti generalnog sekretara Saveta Evrope da ostaje pri rezervi, ona dostavlja obrazloženje osnova kojim se opravdava produžetak roka važenja rezerve.

Ako ne dobije obaveštenje od strane ugovornice o kojoj je reč, generalni sekretar Saveta Evrope obaveštava tu stranu ugovornicu da se njena rezerva smatra automatski produženom sa rokom od šest meseci. Ako strana ugovornica o kojoj je reč ne obavesti o svojoj nameri da produži ili modifikuje rezervu pre isteka tog roka, rezerva ističe.

7. Kada strana ugovornica ne izruči lice primenjujući navedenu rezervu, pošto dobije zahtev za izručenje od druge strane ugovornice, ona taj predmet, bez ikakvog izuzetka i bez nepotrebnog odlaganja, prosleđuje svojim nadležnim organima radi krivičnog gonjenja, sem ukoliko strana molilja i zamoljena strana ugovornica ne sklope drugačiji dogovor. Nadležni organi, u svrhu krivičnog gonjenja u zamoljenoj strani ugovornici, donose odluku na isti način na koji bi je doneli u slučaju bilo kog drugog teškog krivičnog dela shodno pravu te strane ugovornice. Zamoljena strana ugovornica, bez nepotrebnog odlaganja, obaveštava o konačnom ishodu postupka stranu molilju i generalnog sekretara Saveta Evrope, koji to prosleđuje na konsultacije strana ugovornica iz člana 30.

8. Odluka o odbijanju zahteva za izručenje na osnovu ove rezerve bez odlaganja prosleđuje se strani ugovornici koja je zahtev za izručenje uputila. Ako u razumnom roku ne bude doneta nikakva sudska odluka o meritumu u zamoljenoj strani ugovornici shodno stavu 7. strana molilja može o tome da obavesti generalnog sekretara Saveta Evrope, koji prosleđuje to pitanje na konsultacije strana ugovornica iz člana 30. U konsultacijama treba da bude razmotreno to pitanje i treba da bude zauzet stav o saglasnosti odbijanja sa Konvencijom i taj stav dostavlja se Komitetu ministara u svrhu izdavanja odgovarajuće deklaracije. Prilikom obavljanja funkcija shodno ovom stavu, Komitet ministara sastaje se u sastavu ograničenom na države članice.

Član 21.

Klauzula o diskriminaciji

1. Ništa u ovoj konvenciji neće da se tumači kao nametanje obaveze izručenja ili pružanja uzajamne pravne pomoći, ako zamoljena država ima bitne razloge da veruje kako je zahtev za izručenje u vezi sa krivičnim delima iz članova od 5. do 7. i 9. ili za uzajamnu pravnu pomoć u vezi sa takvim krivičnim delima podnet u svrhu gonjenja ili kažnjavanja nekog lica zbog njegove rase, veroispovesti, nacionalnosti, etničkog porekla ili političkog mišljenja ili kako bi ispunjenje tog zahteva nanelo štetu položaju tog lica iz bilo kog od navedenih razloga.

2. Ništa u ovoj konvenciji neće da se tumači kao nametanje obaveze izručenja ako lice koje je predmet zahteva za izručenje rizikuje da bude izloženo mučenju ili nečovečnom ili ponižavajućem postupanju ili kažnjavanju.

3. Ništa u ovoj konvenciji neće da se tumači kao nametanje obaveze izručenja ako lice koje je predmet zahteva za izručenje rizikuje da bude izloženo smrtnoj kazni ili, u slučaju da pravo zamoljene strane ugovornice ne dopušta kaznu doživotnog lišenja slobode, bude izloženo kazni doživotnog zatvora bez mogućnosti pomilovanja, sem ukoliko shodno primenjivim ugovorima o izručenju zamoljena strana ugovornica nije u obavezi da izvrši izručenje ako strana molilja pruži garancije koje zamoljena strana ugovornica smatra dovoljnim o tome da neće da bude izrečena smrtna kazna ili da, ako bude izrečena, ta kazna neće da bude izvršena, ili da lice o kome je reč neće da bude osuđeno na kaznu doživotnog zatvora bez mogućnosti pomilovanja.

Član 22.

Spontano informisanje

1. Ne dovodeći u pitanje sopstvene istrage ili postupke, nadležni organi jedne strane ugovornice mogu, bez prethodnog zahteva, da proslede nadležnim organima druge strane ugovornice informacije pribavljene u okviru sopstvenih istraga, onda kada smatraju da bi dostavljanje takvih informacija moglo da pomogne strani ugovornici koja informacije dobije u pokretanju ili sprovođenju istraga ili postupaka, ili da bi moglo da dovede do toga da ta strana ugovornica podnese zahtev u skladu sa ovom konvencijom.

2. Strana ugovornica koja dostavi informacije može, shodno svom unutrašnjem zakonodavstvu, da postavi uslove u pogledu načina na koji strana ugovornica koja informacije dobije može da koristi te informacije.

3. Strana ugovornica koja informacije dobije dužna je da poštuje te uslove.

4. Međutim, svaka strana ugovornica može, u svakom trenutku, izjavom upućenom generalnom sekretaru Saveta Evrope, da saopšti da rezerviše pravo da ne bude u obavezi da poštuje uslove koje postavi strana ugovornica koja dostavlja informacije shodno prethodnom stavu 2. ukoliko prethodno ne bude obavještena o prirodi informacija koje će da joj budu prosleđene i ukoliko ne pristane da joj te informacije budu prosleđene.

Član 23.

Potpisivanje i stupanje na snagu

1. Ova konvencija otvorena je za potpisivanje državama članicama Saveta Evrope, Evropske zajednice i državama koje nisu članice a učestvovala su u njenoj izradi.

2. Ova konvencija podleže potvrđivanju, prihvatanju ili odobravanju. Instrumenti potvrđivanja, prihvatanja ili odobravanja deponuju se kod generalnog sekretara Saveta Evrope.

3. Ova konvencija stupa na snagu prvog dana meseca koji sledi po isteku perioda od tri meseca posle datuma na koji šest potpisnika, uključujući tu najmanje četiri zemlje članice Saveta Evrope, izraze svoj pristanak da budu obavezane prema Konvenciji u skladu sa odredbama stava 2.

4. U odnosu na svaku potpisnicu koja naknadno izrazi saglasnost da bude obavezana prema Konvenciji, Konvencija stupa na snagu prvog dana meseca po isteku perioda od tri meseca posle datuma kada ta potpisnica izrazi svoj pristanak da bude obavezana Konvencijom u skladu sa odredbama stava 2.

Član 24.

Pristupanje Konvenciji

1. Posle stupanja na snagu ove konvencije, Komitet ministara Saveta Evrope, pošto se bude konsultovao sa stranama ugovornicama Konvencije i pošto za to dobije njihov jednoglasni pristanak, može da pozove bilo koju državu koja nije članica Saveta Evrope i koja nije učestvovala u izradi ove Konvencije da joj pristupi. Odluka se donosi većinom glasova kako je to predviđeno članom 20. Statuta Saveta Evrope i jednoglasnom odlukom predstavnika strana ugovornica koji imaju pravo učešća u radu Komiteta ministara.

2. U odnosu na svaku državu koja pristupi Konvenciji shodno gore navedenom stavu 1. Konvencija stupa na snagu prvog dana meseca koji sledi posle isteka perioda od tri meseca posle datuma deponovanja instrumenata pristupanja kod generalnog sekretara Saveta Evrope.

Član 25.

Teritorijalna primena

1. Svaka država ili Evropska zajednica može, u trenutku potpisivanja ili prilikom deponovanja instrumenata potvrđivanja, prihvatanja, odobravanja ili pristupanja da odredi područje ili područja na kojima se ova Konvencija primenjuje.

2. Svaka strana ugovornica može, bilo kog kasnijeg datuma, izjavom upućenom generalnom sekretaru Saveta Evrope, da proširi primenu ove konvencije na bilo koje drugo područje određeno u izjavi. U odnosu na to područje Konvencija stupa na snagu prvog dana meseca koji sledi po isteku perioda od tri meseca posle dana na koji generalni sekretar primi izjavu.

3. Svaka izjava data u skladu sa dva prethodna stava može, u odnosu na bilo koje područje navedeno u toj izjavi, da bude povučena obaveštenjem upućenim generalnom sekretaru Saveta Evrope. To povlačenje stupa na snagu prvog dana meseca koji sledi po isteku perioda od tri meseca posle datuma na koji generalni sekretar primi to obaveštenje.

Član 26.

Efekti Konvencije

1. Ova konvencija dopunjuje primenjive multilateralne ili bilateralne ugovore ili sporazume među stranama ugovornicama, uključujući tu i odredbe sledećih ugovora Saveta Evrope:

- Evropske konvencije o izručenju, otvorena za potpisivanje, u Parizu, 13. decembra 1957. (ETS br. 24);
- Evropske konvencije o uzajamnoj pomoći u krivičnim stvarima, otvorena za potpisivanje, u Strazburu, 20. aprila 1959. godine (ETS br. 30);
- Evropske konvencije o suzbijanju terorizma, otvorena za potpisivanje, u Strazburu, 27. januara 1977. (ETS br. 90);
- Dodatnog protokola uz Evropsku konvenciju o uzajamnoj pomoći u krivičnim stvarima, otvoren za potpisivanje u Strazburu 17. marta 1978. godine (ETS br. 99);
- Drugog dodatnog protokola uz Evropsku konvenciju o uzajamnoj pomoći u krivičnim stvarima, otvoren za potpisivanje u Strazburu 8. novembra 2001. (ETS br. 182);
- Protokola uz Evropsku konvenciju o suzbijanju terorizma, otvoren za potpisivanje u Strazburu, 15. maja 2003. godine (ETS br. 190).

2. Ako su dve ili više strana ugovornica već zaključile sporazum ili ugovor o pitanjima kojima se bavi ova konvencija ili su na neki drugi način uspostavile svoje odnose u oblasti tih pitanja, ili ako to one u budućnosti učine, one takođe treba da budu ovlašćene da primenjuju taj sporazum ili ugovor ili da shodno tome urede svoje odnose. Međutim, kada strane ugovornice uspostave svoje odnose u vezi sa pitanjima kojima se bavi ova konvencija drugačije nego što je to ovde uređeno, onda to treba da učine na način koji nije u neskladu sa ciljevima i načelima Konvencije.

3. Strane ugovornice koje su članice Evropske unije primenjuju, u svojim uzajamnim odnosima, pravila zajednice i Evropske unije u meri u kojoj postoje pravila zajednice ili Evropske unije kojima se uređuje određena tema o kojoj je reč i primenjivo na specifičan slučaj, ne dovodeći time u pitanje cilj i svrhu ove konvencije i ne dovodeći u pitanje njenu punu primenu sa drugim stranama ugovornicama.

4. Ništa u ovoj konvenciji neće da utiče na ostala prava, obaveze i odgovornosti strane ugovornice i pojedinaca prema međunarodnom pravu, uključujući tu međunarodno humanitarno pravo.

5. Aktivnosti oružanih snaga tokom oružanog sukoba, onako kako su ti pojmovi shvaćeni u međunarodnom humanitarnom pravu, koje se uređuju tim pravom, ne uređuju se ovom konvencijom, a aktivnosti koje preduzmu vojne snage strane ugovornice prilikom vršenja svojih zvaničnih dužnosti, u meri u kojoj su uređene drugim pravilima međunarodnog prava, nisu uređene ovom konvencijom.

Član 27.

Amandmani na Konvenciju

1. Amandmane na ovu konvenciju mogu da predlože svaka strana ugovornica, Komitet ministara Saveta Evrope ili konsultacije strana ugovornica.

2. Svaki predlog amandmana generalni sekretar Saveta Evrope dostavlja stranama ugovornicama.

3. Sem toga, svaki amandman koji predloži neka strana ugovornica ili Komitet ministara dostavlja se konsultacijama strana ugovornica, koje Komitetu ministara dostavljaju mišljenje o predloženom amandmanu.

4. Komitet ministara razmatra predloženi amandman i mišljenje koje mu dostave konsultacije strana ugovornica i može odobriti taj amandman.

5. Tekst svakog amandmana koji Komitet ministara odobri shodno prethodnom stavu 4. prosleđuje stranama ugovornicama na prihvatanje.

6. Svaki amandman koji bude odobren shodno stavu 4. stupa na snagu tridesetog dana pošto sve strane ugovornice obaveste generalnog sekretara o prihvatanju tog amandmana.

Član 28.

Revizija Dodatka

1. U cilju ažuriranja spiska ugovora navedenih u Dodatku, svaka strana ili Komitet ministara može da predloži amandmane. Ti predlozi za amandmane treba da se odnose samo na univerzalne ugovore zaključene u okviru sistema Ujedinjenih nacija koji se konkretno odnose na međunarodni terorizam i koji su već stupili na snagu. Te predloge stranama ugovornicama dostavlja generalni sekretar Saveta Evrope.

2. Posle konsultacija sa stranama ugovornicama koje nisu članice, Komitet ministara može da usvoji predloženi amandman većinom koja je propisana članom 20 g Statuta Saveta Evrope. Taj amandman stupa na snagu po isteku perioda od godinu dana od datuma kada bude dostavljen stranama ugovornicama. U tom roku svaka strana ugovornica obaveštava generalnog sekretara Saveta Evrope o bilo kakvom prigovoru na stupanje na snagu tog amandmana u odnosu na tu stranu ugovornicu.

3. Ako jedna trećina strana ugovornica obavesti generalnog sekretara Saveta Evrope o prigovoru na stupanje na snagu tog amandmana, amandman ne stupa na snagu.

4. Ako manje od jedne trećine strana ugovornica obavesti o prigovoru, amandman stupa na snagu u odnosu na strane ugovornice koje nisu iznele prigovor.

5. Kada amandman stupi na snagu u skladu sa stavom 2. a strana ugovornica je izrazila prigovor na to, taj amandman stupa na snagu u odnosu na tu stranu ugovornicu prvog dana meseca koji sledi posle datuma kada obavesti generalnog sekretara Saveta Evrope o prihvatanju.

Član 29.

Rešavanje sporova

U slučaju spora između strana ugovornica u pogledu tumačenja ili primene ove konvencije, one treba da nastoje da spor reše kroz pregovore ili na bilo koji drugi miran način po sopstvenom izboru, uključujući predavanje spora arbitražnom tribunalu čije odluke treba da budu obavezujuće za strane u sporu, ili Međunarodnom sudu pravde, kako se dogovore strane ugovornice o kojima je reč.

Član 30.

Konsultacije strana ugovornica

1. Strane ugovornice treba periodično da se konsultuju radi:

a) sastavljanja predloga pomoću kojih bi se olakšala ili poboljšala delotvorna primena i sprovođenje ove konvencije, uključujući identifikaciju svih problema i posledica dejstva svake deklaracije uz ovu konvenciju;

b) formulisanja mišljenja o usklađenosti odbijanja zahteva za izručenje koji im je dostavljen u skladu sa članom 20. stav 8;

v) izrade predloga za amandman na ovu konvenciju u skladu sa članom 27;

g) formulisanja mišljenja o bilo kom predlogu amandmana na ovu konvenciju koji im bude dostavljen u skladu sa članom 27. stav 3;

d) izražavanja mišljenja o bilo kom pitanju koje se odnosi na primenu ove konvencije i olakšavanje razmene informacija o važnim pravnim, političkim ili tehnološkim događajima.

2. Konsultacije strana ugovornica saziva generalni sekretar Saveta Evrope kad god zaključi da je to potrebno, a u svakom slučaju onda kada većina strana ugovornica ili Komitet ministara zahtevaju sazivanje konsultacija.

3. Sekretarijat Saveta Evrope treba da pomaže stranama ugovornicama u obavljanju funkcija iz ovog člana.

Član 31.

Otkazivanje

1. Svaka strana ugovornica može, u svakom trenutku, da otkaže ovu konvenciju obaveštenjem upućenom generalnom sekretaru Saveta Evrope.

2. Takvo otkazivanje stupa na snagu prvog dana meseca po isteku roka od tri meseca posle datuma na koji generalni sekretar primi obaveštenje o otkazivanju.

Član 32.

Obaveštavanje

Generalni sekretar Saveta Evrope obaveštava zemlje članice Saveta Evrope, Evropsku zajednicu, zemlje koje nisu članice a učestvovala su u izradi ove konvencije, kao i svaku državu koja joj je pristupila, ili je pozvana da pristupi ovoj konvenciji o:

- a) svakom potpisu;
- b) svakom deponovanju nekog instrumenta potvrđivanja, prihvatanja, odobrenja ili pristupanja;
- v) svakom datumu stupanja na snagu ove konvencije u skladu sa članom 23;
- g) svakoj izjavi datoj po osnovu člana 1. stav 2. člana 22. stav 4. i člana 25;
- d) svakom drugom činu, obaveštenju ili notifikaciji u vezi sa ovom konvencijom.

U potvrdu prethodno navedenog, dole potpisani, koji su za to propisno ovlašćeni, potpisuju ovu konvenciju.

Sačinjeno u Varšavi, 16. maja 2005. godine, na engleskom i francuskom jeziku, pri čemu su oba teksta podjednako verodostojna, u jednom izvorniku koji se deponuje u arhivi Saveta Evrope. Generalni sekretar Saveta Evrope dostaviće overene prepise svakoj zemlji članici Saveta Evrope, Evropskoj zajednici, zemljama koje nisu članice a učestvovala su u izradi ove konvencije i svakoj državi pozvanoj da Konvenciji pristupi.

Dodatak

1. Konvencija o suzbijanju nezakonite otmice vazduhoplova, potpisana u Hagu 16. decembra 1970;
2. Konvencija o suzbijanju nezakonitih akata uperenih protiv bezbednosti civilnog vazduhoplovstva, zaključena u Montrealu 23. septembra 1971;
3. Konvencija o sprečavanju i kažnjavanju krivičnih dela protiv lica pod međunarodnom zaštitom, uključujući i diplomatske agente, usvojena u Njujorku 14. decembra 1973;
4. Međunarodna konvencija protiv uzimanja talaca, usvojena u Njujorku 17. decembra 1979;
5. Konvencija o fizičkoj zaštiti nuklearnog materijala, usvojena u Beču 3. marta 1980;
6. Protokol o suzbijanju nezakonitih akata nasilja na aerodromima koji služe međunarodnom civilnom vazduhoplovstvu, doneta u Montrealu 24. februara 1988;
7. Konvencija o suzbijanju nezakonitih akata uperenih protiv bezbednosti pomorske plovidbe, sačinjena u Rimu 10. marta 1988;
8. Protokol o suzbijanju nezakonitih akata protiv bezbednosti nepokretnih platformi koje se nalaze u epikontinentalnom pojasu, sačinjen u Rimu 10. marta 1988;
9. Međunarodna konvencija o sprečavanju terorističkih napada bombama, usvojena u Njujorku 15. decembra 1997;

10. Međunarodna konvencija o suzbijanju finansiranja terorizma, usvojena u Njujorku 9. decembra 1999.”

Član 3.

O izvršavanju odredaba ovog zakona stara se ministarstvo nadležno za unutrašnje poslove i ministarstvo nadležno za odbranu.

Član 4.

Ovaj zakon stupa na snagu osmog dana od dana objavljivanja u “Službenom glasniku Republike Srbije – Međunarodni ugovori”.